

Свій успішний шлях на великій сцені головний герой розпочав із співпраці з популярним естрадним співаком Цуккеро. У цьому дуеті юнак замінив Паваротті, який до того брав участь в усіх гастрольних поїздках виконавця. Перший виступ з популярним співаком приніс Амосу моментальний великий успіх і славу. Перемогу Андреа Бочеллі на фестивалі в Санремо 1994 року у фільмі не показано, але вона здається цілком зрозумілою в подальшому поступі героя. Його ім'я уже настільки відоме, а голос настільки популярний, що конкурсне визнання є цілком логічним і закономірним подальшим процесом.

Фільм завершується хронікальними кадрами, де вже Андреа Бочеллі сам виступає то з благодійними концертами просто неба, то на оперній сцені. Володіючи надзвичайним голосом, він стає відомим і як оперний співак, і як виконавець популярної музики, диски якого успішно розкупувають в усьому світі. Його слухають і Папа Римський, і президенти різних країн, і королева Британії. Та класика залишається для нього особливою темою. Багато зусиль він докладав для її популяризації й донесення до найширшого кола слухачів.

У фільмі дивовижно передано рух-жест-відчуття дотику до плеча. Кожного разу із таким дотиком у житті головного героя з'являється нова близька людина, яка підтримує, щиро простягає руку допомоги. Цей жест промовляє більше за будь-які слова. Тепло людської долоні на плечі для людини, довкола якої суцільна темрява, стає у стрічці певним рефреном, своєрідним гімном щирості, гуманізму й любові, призначенням яких такі є порятунком цього світу. Головний герой Амос Барді (він же Андреа Бочеллі) оповідає свою історію як надзвичайно позитивну й оптимістичну, з упевненістю, що вона підтримає інших людей у розпачі й безнадії. Сюжетні перипетії часом виглядають дещо наївно і навіть надумано, здається, що автор навмисне хоче догодити скептичному, зневіреному й критично налаштованому глядачеві (а спершу, певно, й читачеві). Все, можливо, і було б так, якби все це (навіть не без деяких купюр) не відбулося б у реальному житті! Отож фільм – чудова казка зі щасливим і навіть фантастичним фіналом, яка сталася насправді. Й безліч людей, більшою чи меншою мірою, своїм дотиком до плеча головного героя, долучилися до її реалізації, зробили цю казку реальністю.

Амос – Тобі Себастьян у фільмі «Музика тиші».

Микола Мащенко. 3 нагоди 90-річчя

Микола Мащенко.

Романтичний порив, піднесеність, навіть патетика – це стиль його фільмів, насамперед таких, як «Овод» і «Як гартувалася сталь». Герої його картин – це мученики, які заради високої ідеї йдуть на смерть. Ясна річ, сучасна прагматична дійсність, базована на матеріальних інтересах, не приймає такого героя і таких фільмів. Однак професійне середовище шанує Миколу Мащенко (1929–2013). Своє життя він присвятив кіномистецтву – і не тільки творенню власних картин, а й турботі про покоління наступників. Режисер-портретист Людмила Михалевич не випадково свою документальну стрічку назвала «Космос Миколи Мащенко». Справді, його фільми ніяк не назвеш приземленими. Він був талановитим дипломатом у питаннях «митець і влада», й не дав приручити себе, коли в Україні настала параноїдальна доба маланчукізму: той ідеолог навіть у слові «Україна» вбачав прояви націоналізму (треба було писати тільки УРСР). Після 1972 року Мащенко намагалися змусити знімати фільм, який викривав би «ворогів-націоналістів». Але режисер очолює телевізійне відділення на рідній кіностудії і запускає свій чотирисерійний фільм «Як гартувалася сталь». Маланчукові нічого не залишалося як кусати собі лікті. Ще раніше, 1971 року, Мащенко, який радів успішним дипломним роботам випускників кінофакультету, організував кінофестиваль «Молодість», який через рік набув статусу всесоюзного, а згодом – міжнародного. Він став «хрещеним батьком» для багатьох молодих, благословивши їх на творчість.

Мащенко – людина енергійна і оптимістична, мужньо пройшов крізь застійні роки, й коли не давали знімати те, що хотів (наприклад, «Марусю Чурай»), їхав до Болгарії і знімав фільми про події тамтешньої історії. За «Шлях до Софії» – епічне полотно з батальними сценами – здобув переконливі нагороди. Та найтяжчі часи випали в 1990-ті, коли в пору цілковитого безгрошів'я йому, директорові, вдавалося втримувати кіностудію на плаву. Це було не просто, але він не скаржився. Його робота над фільмом «Богдан Зиновій Хмельницький» тривала сім років, монтувати і озвучувати доводилось у неоплукваних приміщеннях. Йому болів повний розвал державної кіномережі, бо комерційна, що прийшла натовість, обслуговувала виключно іноземних кіномонополістів. Вечір у Будинку кіно 12 січня засвідчив, що добру пам'ять про Миколу Павловича беруть його колеги і шанувальники його творчості.

Лариса Іванишина